

DIFUZIONIZEM

Razlagajo družbene spremembe, zlasti pa širjenje iznajdb in izumov. Gre za trditev, da imajo vsi izumi le en izvor, samo enkrat je prišlo do določene iznajdbe, kasneje se je ta širila in izpopolnjevala s procesom IZPOSOJANJA. Do iznajdbe je prišlo NAKLJUČNO, samo enkrat, ljudje so neiznajdljivi. Te se širijo s procesom difuzije, kjer si ena kultura od druge izposoja.

Klasični difuzionizem je nastal v začetku 20. Stol. v antropologiji in arheologiji. Ena od predpostavk pri difuzionizemih je, da je do vseh pomembnih iznajdb prišlo v STAREM EGIPTU, začenjajoči pred približno 6000 leti (dedovanje, hierarhija, religija od prvotnih do monoteistične).

Druga različica je bila avstrijska pod vplivom rimokatoliške cerkve. R. SCHMIDT je trdil, da obstaja difuzija, vendar jo je sprožil čudežni dogodek, ki je vpisan na začetku stare zaveze. (okoli 1. Sv.vojne).

Difuzija pripelje do oblikovanja kulturnih krogov. Gre za družbe v katerih se pojavljajo iste kulturne lastnosti (izdelava keramike z barvami, razlikovanje barv, monoteizem). Zagovorniki difuzionizma omenjajo pogoje, ki lahko pospešujejo, zavirajo kulturne spremembe.

1. prej bo prišlo do difuzije v družbi, ki je geografsko blizu družbi izvora. Ni nujno, da je geografsko povezana v celoto.
2. Lažje se bodo širile tiste različice kulturne iznajdbe, ki so popolnejše.
3. Lažje bomo sprejeli tisti iznajdbo, ki je združljiva kompatibilna s celoto kulture. Družbe bodo prej sprejemale tiste elemente, ki so praktično koristne.
4. Družbene skupine, ki so politične zmagovalke imajo večje možnosti za vsiljevanje lastnih kulturnih vzorcev.
5. (helenizem = širjenje grške kulture =nasprotje, Grčija pol.izgubi, njena kultura pa se kljub temu širi).
2. Glavna pomanjkljivost je, da povdarjajo pomen nekega izbranega ljudstva kot aktivnega, izbranega središča v odnosu do obrobja, ki je pasivno, samo posnemanje, brez izumov in iznajdb.
3. Prav tako manjka povezava, kako prihaja do novih kulturnih sestavin.
4. Preveč se povdarja naključje, da je ustvarjanje iznajdb le izjema, pravilo pa je posnemanje.
5. Ne upošteva se dejstvo, da je prevzemanje kulturnih sestavin med družbami praviloma vzajemno (npr. slovenski in madžarski jezik : nekaj smo si sposojali).

DIFUZIJA : širjenje s pomočjo izposojanja (akulturacija srečanje kultur, kjer prihaja do izposojanja).